

[Kristian Nygaard.]

„og med Politiets Tilladelse undtagelsesvis for dette Tidspunkt saavel som paa Folkekirkens øvrige Helligdage.“ Endvidere har samme Flertal foreslaaet en Ændring, som Justitsministeren har tiltraadt, til § 4, Stk. a, der siger, at al Kørsel og Ombæring af Brød, Mælk, fersk Kød, fersk Fisk o. s. v. kan tillades gennem Politiet, gaaende ud paa, at der efter „fersk Fisk“ indføjes „færdiglavede Madvarer“. Endelig faar Stk. c i samme Paragraf følgende Form:

„Transport af Gods og Transport af eller Driven med Kreaturer til eller fra Skibe, Jernbaner eller Lufthavne“.

De her nævnte Ændringer er alle af praktisk Karakter, og det maa nærmest forbydes, at ikke hele Udvalget er gaaet med til dem, da det dog maa erkendes, at det har sin store Betydning, at Loven affattes saaledes, at dens Bestemmelser kan overholdes.

Lovforslagets Fremkomst har jo vakt en ikke ringe Opmærksomhed, hvilket har glædet mig meget, da den stærke Interesse vel maa tages som Udtryk for, at store Dele af vort Folk vil værne Søndagen, selv om det sker ud fra forskellige Opfattelser. Gennem en Række Henvendelser til Udvalget fra forskellige Sammenslutninger er denne Interesse kommet stærkt frem. Den personlige Friheds Værn sendte en Deputation, der naturligvis anbefalede den højtærede Justitsministers Forslag til Vedtagelse. Danske Afholdsselskabers Landsforbund har i en Skrivelse fremhævet, at Restaurationsdansen og Restaurationsforlystelser i Forbindelse med Alkoholnydelsen udvikler Hang til Natteliv og Drikkeri, og derfor fraraader man fra denne Side Lovforslagets Ophøjelse til Lov.

Bestyrelsen for Kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark og Bestyrelsen for Kristelig Afholdsforening for Danmark har over for Udvalget protesteret imod, at Forslaget bliver Lov. Man fremhæver fra den Side, at Søndagen bør være en Helligdag, en Hviledag, en Hjemmets Dag og en Dag, hvor man samler friske Kræfter.

Menighedsforbundet her i København har sendt en Deputation med fhv. Stiftsprovst, Dr. Ussing som Ordfører. Dr. Ussing fremhævede meget stærkt, at Kravet om Helligdagens Fred slet ikke er indført som en speciel Hensyntagen til Kirkegængernes særlige Kreds, men er stillet for Statens egen Skyld til Folkets Bedste, saa Hviledagen kan blive til Folkets baade timelige og aandelige Velsignelse.

Landsforeningen af Menighedsraad hævder i en Skrivelse bl. a., at de kirkelige Samfundsinteresser ikke først og fremmest er Bekæmpelse af forskellige Slags Støjplager og den Slags Stemmingsforstyrrelser, men Beskyttelse af Menighedens Medlemmer mod Foretagender, der forhindrer deres Kirkegang. Man paaskønner da ogsaa med Tak, at det foreliggende Forslag beskytter Kirketjenesterne mod al forstyrrende Larm. Men det er dernæst bemærkelsesværdigt, at Landsforeningen af Menighedsraad henstiller at lade Juleaften samt Dagene: Juledag, Skærtorsdag, Langfredag, Paaskedag og Pinsedag faa en særlig Fredning, medens man med Hensyn til Pinselørdag synes at være enig med Ministeren i hans oprindelige Forslag.

Udvalget har spurgt Alkoholkommissionen om dens Stilling til Forslaget, og den har bl. a. svaret i en Skrivelse af 7. Februar 1936, at Spørgsmaalet var foreløbig behandlet, og den Tanke havde været fremme, om ikke de nævnte Forlystelser burde forbydes Natten til Mandag, medens man Lørdag Aften kunde fortsætte en vis Tid ud over Kl. 24. Hvorvidt den nævnte Tanke har været fremme hos hele Kommissionen, eller det kun drejer sig om enkelte, fremgaar ikke af Skrivelsen, men jeg gør opmærksom paa, at man i hvert Fald fra visse Sider inden for Alkoholkommissionen ikke stiller sig mere afvisende over for Lørdagsmusikken, end at man kan tænke sig ligefrem at handle med denne Tilladelse til at lade Musikken spille Lørdag Aften som de øvrige Aftener, hvis man saa kunde faa en tilsvarende Standsning Søndag Aften eller, som det hedder, Natten til Mandag.

Naturligvis har de forskellige Henvendelser gjort et vist Indtryk paa Udvalgets Medlemmer. De har næppe været uden Skyld i, at der ikke er opnaaet Enighed om en Fællesindstilling.

Den mest indgribende Ændring i Justitsministerens Forslag sker dog med Forslagets § 3, der tillader offentlige Forsamlinger, offentlige Forlystelser, støjende Øvelser o. s. v., naar blot Gudstjenesten ikke derved forstyrres. Var denne Paragraf blevet vedtaget, kunde Staten ikke fremdeles optræde som Formynder for Borgerne med Hensyn til, hvorledes de ønsker at tilbringe Søndagen. I den Affattelse, § 3 nu har, er den et Kompromis mellem Flertallet og en Del af Det konservative Folkeparti, hvorved offentlige Forlystelser — derunder ogsaa Musik paa Restauranter og Kafeer —, støjende Øvelser eller Foretagender, derunder Væddeløb og Klappagt,